

ELÄMÄN TARKOITUS

Vaalien vaiheilla herätettiin kysymys arvokeskustelusta. Tuore Helsingin Sanomien Kuukausliite suoritti nähdäkseni tässä ansiokkaan avauksen. Artikkelissa palattiin 1994 Kuukausliitteeseen, jossa etsittiin ”elämän tarkoitusta”. Artikkelin takana olivat **Kati Juurus** ja **Lauri Malkavaara**. Vastaajina tunnetut suomalaiset ajattelijat – laidasta laitaan ja Espoon Eestinkallion koulun kolmasluokkalaiset. Koululaiset lähettivät kysymyksen ”sadalle viisaalle”, joista 62 vastasi. Otos oli kattava: professori, kirjailija, oikeuskansleri, pappi, piispa, filosofi, Suomen Pankin johtaja, rockmuusikko, elokuvaohjaaja jne.

Vastauksissa oli paljon hajontaa. Selvästi näki, ettei oppineilla ole ollut ”yhteistä aapista” tämän kysymyksen vaiheilla. Toisaalta oli löydettävissä suuri yhteinen nimittäjä: Elämällä ei ole tarkoitusta! Tämä on noloa ja masentavaa; onhan kyseessä kansamme eliitti.

1. Humanismin ääni oli selkeä. Elämän tarkoitus on olla ”hyvä ihminen”.
2. *”Elämän tarkoituksen etsiminen on tärkeämpää kuin sen löytäminen”* (Erik Allardt, professori). Tässä kohden voisi ehkä olla yhtymäkohta verkonpaikkaajan filosofiaan: ”Hakee, hakee, eikä soisi löytävänsä.”
3. *”En usko elämällä olevan mitään muuta tarkoitusta kuin elämän jatkuminen”* (Timo Airaksinen, professori).
4. Itsensä toteuttaminen.
5. Kaikki on suhteellista; ei ole yhtä yleispätevää vastausta.
6. Ateistinen perusvire; kristilliset termit Jumala, Jeesus, Raamattu, usko ja rakkaus eivät liioin saaneet tilaa.
7. Voimakas ”tämänpuoleisen” painotteisuus; taivas ja helvetti eivät liittyneet millään tavalla elämän tarkoitukseen.
8. Ainakin yksi rehellinen vastaus: *”VOI RAKKAAT LAPSET, minä en tiedä”* (Hannu Salama, kirjailija).

Johtopäätökset

1. Koululaitoksen vararikko. Suomalainen koululaitos on pätevydestään saanut maailmanlaajaa tunnustusta. Opetus on ollut hyvää ja tuottanut tulosta. Eräs mittari on kuitenkin tällöin jäänyt tyystin unholaan, ”elämisen taito”. Missä määrin on suomalainen opetus saanut suomalaiset elämään oikein? Tämä opetus on erotettava kansalaistaidon opetuksesta. Jos akateeminen eliitti on tuuliajolla elämän tarkoituksen suhteen, millaista hedelmää tämä tuottaakaan tavallisen kansan keskuudessa. Päämäärätön toiminen tietää sekasortoa ja kaaosta – kaikilla elämän alueilla. Meillä on tällöin sairas yhteiskunta. Tästä on myös selvä linkki Jumala-uskoon. Kun elämästä puuttuu Jumala, puuttuu myös tarkoitus. Yritys saada elämä järjestykseen ilman Jumalaa on tuomittu epäonnistumaan. Tämä koskee sekä yksilöitä että yhteiskuntaa.

”Työssäni psykiatrina näen masentuneita ihmisiä, joilta tuntuu puuttuvan tyystin tunne elämän tarkoituksesta. Ilman elämän mielekkyyttä ja sisältöä monen on paha olla” (Kalle Achté, psykiatri, emeritusprofessori).

2. Kirkon vararikko. Nimenomaan kansankirkolle tämä on voimakas memento. Seurakuntalaiset eivät ole oppineet edes elämän tärkeintä asiaa! Turha on kerskua kristillisyydestä tai luterilaisuudesta moisen pimeyden ja pakanuuden keskellä.

Loppupäätös

Suomalaisen ”pusero on tyhjä” elämän tarkoituksen suhteen. Tavalliselta sukankuluttajalta puuttuu malli ja esimerkki ketä seurata. Joskus auton takalassissa näkee tarran: **ÄLÄ SEURAA – OLEN EKSYSISSÄ!** Tämä tarralla pitäisi olla useamman suomalaisen selkämyksessä.

24. Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä,

25. eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken.

26. Ja hän on tehnyt koko ihmiskunnan yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrättyt ajat ja heidän asumisensa rajat,

27. **että he etsivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää** - hänet, joka kuitenkin ei ole kaukana yhdestäkään meistä (Apt.17:24-27).

Kristinoppi (1938): ”Jumala on luonut ihmisen elämään hänen yhteydessään. Sen tähden ihmissydän saa rauhan vain Jumalassa. Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapsiksi pääseminen on elämämme kallein asia.”

Viisas ja paljon kokenut vanha **Salomo** joutui luopumuksen tilaan. Hän ynnäsi luonnollisen Jumalasta eroon joutuneet ihmisen filosofian näin:

”Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja, turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta!” (Srn.1:2).

Elämä ilman Jumalaa on: a) turhaa elämää (sillä ei ole pienintäkään äisyyssarvoa), b) tyhjää elämää (riippumatta syntyperästä, varallisuudesta tai yhteiskunnallisesta asemasta), c) mieletöntä elämää, Luuk.12:20 (”Eihän tässä ole mitään järkeä”).

On sanottu: elämä ilman Kristusta on pyöreä 0, mutta kun Kristus tulee elämään, nollan eteen tulee 1, ja lopputulos on 10!

Paavalin elämällä oli tarkoitus:

”Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan **minä riennän sitä kohti**, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut” (Fil.3:12).

7. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt.

8. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppeli, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat. (2. Tim.4:7).

Niin mä löysin jo elon lähtehen, Siksi kulje en enää etsien. Siinä onnen ja levon täyden sain. Siell` on kaikilla sijaa vielä vain (HLV 152:7).

Väinö Hotti